

Мора ли демократија као начин политичког мишљења да се непрестано храни оптимизмом или је за њу важније на који начин се односи према праву на критичко мишљење. Искуства показују да демократија не опстаје на испразним маркетиншким кампањама већ на реалном сагледавању друштвених односа за које је неопходно постојање критичког дијалога, а самим тим и развој критичке мисли. Судећи по изјави Бориса Тадића на седници Главног одбора Демократске странке он сматра да је једна од његових председничких дужности да непрестано шири и подстиче атмосферу оптимизма у друштву иако све иде у прилог томе да је за то све теже наћи разлог.

Подстрекивање оптимизма припада неким прошлим временима када су се политичке обмане лако претварале у свежажећу истину и када се лаж прихватала као нужни део политичког живота препуног светле будућности. Али шта ћемо са реалношћу у којој више нема места за самообману и оптимизам већ је дошло време да се истини погледа у очи. Не помаже ту никаква мантра о економском патриотизму, непристојно богатим тајкунима и грађењу мостова којим се купује легитимитет и нека врста политичке индулгенције.

У изјави о оптимизму председник Демократске странке рекао је: „Предуслов за остваривање амбициозних развојних планова је стварање новог оптимизма, јер без вере у бољу будућност она и не може бити боља. Нема ништа лакше него бити циничан и песимиста. Седети у прикрајку, критиковати и ометати. Нама није потребна некритичка подршка, већ озбиљна критика али и оптимизам. Само са новим оптимизмом и патриотизмом можемо савладати наслеђене проблеме.“ Из ове изјаве види се да председник Демократске странке сматра да је критичко мишљење реметилачки фактор у друштву. Ту је и неизбежно подсећање да критичко мишљење доноси неприхватљиви цинизам, недостаје само добро позната идеолошка поштапалица о подметању клипова у точкове развоја. Суштина критичког начина мишљења садржана је у тежњи да се постигне што објективнији и слободнији приступ елементарним чињеницама и то без тзв. прагматичних политичких калкулација и следбеничког заклињања у званичну дозу државног оптимизма.

Не може критичка мисао, ма колико горка била, бити израз некултуре, напротив она је одраз културе и достојанства без кога нема основних услова за демократски развој друштва. Позивање на ширење оптимизма само је израз идеолошког ћорсокака, немоћи и неспремности да се осмисли продуктиван критички дијалог о најважнијим питањима нашег друштва. Није случајно речено да су песимисти у ствари само добро обавештени оптимисти. Зато нама данас није потребан страначки спинован оптимизам, већ реално

Ширене оптимизма и критичко мишљење

Пише: Маринко М. Вучинић
уторак, 08 јун 2010 18:57

сагледавање стања и перспектива нашег друштва, а то подразумевање ослушкивање критичког начина мишљења ма колико оно нарушавало медијску слику о најбољем од свих светова.